

Ἐπτάφωτον λυχίαν· καὶ ἐπιπροσθὼν
 Αὐτὸς τὸ φῶς ἐκείνων· ν' ἀπαμβλύνῃ πως.
 Καὶ ταῦτα μὲν οἱ ποντικοὶ ἐγὼ δ' ἐκεῖ.
 Πρὸ τοῦ βουλευτηρίου κατακείμενος
 Ἐν τῇ ἀπειλίσῃ τῇ ἰσχάτῃ ἦν.
 Παγκένου δ' ὡς οὗτος τῆς κοιλίας μου.
 Κ' ἐκείθεν μὲν διήλθον μῦτις παμπληθεῖς,
 Οὐδέποτε δ' ὅμως τούτων τις προσέειπε μοι·
 Ἀλλὰ καὶ γὰρ, τῆς γλίτχρας προσμενούσης μοι,
 Κινοδοξίας ἐκ τῆς τῶν βρωτῶν ζωῆς
 Εἰσέτι ἔχων δυσπαλλακτότητα,
 Οὐδέποτε ἐκένιν χεῖρα εἰς τινα,
 Ἐξέτειν', ἀλλ' ἐκεῖθι κατακείμενος
 Ἐκατονταδας πλείστας τινὰς παννυχεῖ
 Καρφίων κόψας τὸ πρῶτ' ἐν εὐρεθῶ
 Τυμπανιαῖος καὶ μακρὸς πλατὺς ἐκεῖ,
 Κ' ἐλῶριον νὰ γίνω φίλον τοῖς κυσὶ
 Προϋτίμων ἢ νὰ ἐπαίτῃται χαμπερῶς.
 Ἐκεῖ λοιπὸν στηρίξας πόδα σταθερὸν
 Ἀκλόνητος νὰ μένω ἀπεράσιστα
 Ὡς μία στήλη μαρμαρίνη τοῦ Διὸς
 Τοῦ Ὀλυμπίου, ἀστεμφὴ ἔχων βουλὴν.
 Ἀλλ', — ἀγαθὴ ἡ κακὴ τύχη — ἅπαντα
 Τὰ ἐν τῷ κόσμῳ ἀσταθῆ, ἀδέδαια!
 Ἡ μακαρίτης στήλη ἡ ἐπιδιώσασα
 Βρωτῶν τοσαύταις γανδαῖς φθαρταῖς,
 Ἡ στήλ', ἡ καὶ τοῦ καταβάτου κεραυνοῦ
 Μηδὲ ποτε τὴν φλόγα τὴν διόπεμπτον
 Ταρβήσασα, ἢ πρὸς τοῦ Πανδομάτορος
 Προτείνασα τὴν σφύραν τὴν ὀλέτειραν
 Τὴν ἀθραυστὸν τῆς μαρμαρίνης κεφαλὴν,
 Ἡ πάλιν ὑποστᾶσα τριχιλιετῇ
 Πρὸς τοῦτον, ἀλλὰ πάντοτε νικητρία
 Αὐτὴ φανείσα, τὸν δ' αὐχέν' ἀδούλωτον
 Ἀείποτε καὶ ὄρθιον τηρήσασα,
 Αὐτὴ ἡ στήλη τέλος πρὸς τὴν ἰσχυράν
 Λαίλαπειον φανείσα ἀοθένης πληγῇ,
 Πεσοῦσα ἔζη πρὸς τὸ οὐρανόμηκες
 Ἀνάστημά της πῶσιν, κεῖται κατὰ γῆς,
 Ἀλλὰ ὡς πῶμα γίγαντος κελώριον.
 Ὅ δὲ χορὸς τῶν ἐπιζώντων ἀδελφῶν
 Γιγάντων πάντες ἵστανται περίλυποι,
 Τὸν θάνατον ὀρῶντες φίλου ἀδελφοῦ.
 Οἱ δὲ τὸν νῦν αἰῶνα ζῶντες ἄνθρωποι
 Οἱ μικρολόγοι καὶ μικροφιλότιμοι,
 Μετὰ πολυζητήτους σκέψεις ἔλυσαν
 Βαλάντιον τὸ γλίτχρον τῶν κ' ἐνέπηξαν
 Κιγκλίδων φράγμα φροῦδον κ' εὐτελές
 Τριγύρω τούτου τοῦ νεκροῦ τοῦ γίγαντος.
 Ὁ ξένος δὲ τὸν φροῦδον ἀλλ' ὑπέρμεγαν
 Μακρότερον τοῦτον τύμβον θεωρῶν
 Προσέρχεται καὶ βλέπων γίγαντα νεκρὸν
 Ἐκπλήττεται καὶ ἵστα' ἔκθαμβος,
 Ὅμοιος καὶ ἐγὼ τότε ἀπεράσιστα
 Τῇ νύκτ' αὐτῇ νὰ διαγάγω ἄσιτος·
 Ἡ γνώμη μου δὲ αὐτῇ κ' ἡ ἀπόφασις
 Ἀκλόνητος, στερῆρ' καὶ ἀμετάτραπετος
 Καθῶς ἐκεῖν' ἡ στήλη ἡ μαρμαρίνος,

Μὲν ἰατροῦσα τὴν μαρμαρινὴν πνοὴν
 Β' ἔρ' τοῦ παγετώδους ἡ τὸ ὑπαίθρον
 Μηδὲ τὸ κνεφας καὶ τὸν σκότον τῆς νυκτός·
 Ἀλλὰ . . . ἐγὼ ἔρω, ἔρω, ὅστις ἔμερον
 Κατὰ ὁμμάτων σιάσεις, χάριν ταῖς ψυχαῖς·
 Οἱ· ἀν' ἐπιστρατεύσῃ παρειαγαγών,
 Σὺ καὶ ἐμοὶ τὴν ἀστεμφὴ καὶ ἀπειστον
 Καὶ μαρμαρίνην χαμαὶ ἐρίψας βουλὴν,
 Κ' ἐγὼ, ὁ τόσον τέως ἀνεγκτός·
 Πρὸς μίαν μόντην σου πληγῇν· ν' ἀντισταθῶ
 Ἀδύνατος ἐράνην· οὐτε γὰρ πυρὸς
 Οὐτ' ἀστρων βέλος ὑπερθεῖν, οἷον ὁ παῖς
 Διὸς ἐκ χειρῶν δάλλει τὸ τῆς Κύπριδος.
 Ἐάν τις οὖν ὑπάρχῃ καὶ τὰ τῶν μυῶν
 Ἐρωτικά ποθῶν νὰ μάθῃ, ὄρθια
 Ἀς στήσῃ τὰ ὠτία πρὸς τὰ ἔπη μου.
 Πλησίον κρήνῃ τοῦ βουλευτηρίου ἦν,
 Ἐξ ἧς αἱ ποντικίδες τότε ὑδραῖοντο.
 Ἐκ τῶν πολλῶν οὖν τούτων νεανίδων τῶν
 Ὑδρευομένων ἦν καὶ κόρη ὑπουργοῦ,
 Θυμασίον τι κάλλος καὶ ἐξαισιον.
 Πυρκαϊὰ ἐξαίρνης· τὴν καρδίαν μου
 Ἐνόησα μεγάλη δι' ἡνέφης
 Ἐρωτικῆς ἀγάπης· κ' ἔραμον εὐθύς
 Εἰς τῆς πλησίον βρύσεως τὰ νάματα
 Τὰς φλόγας μου νὰ σβέσω, καὶ εὐθύς λοκπὸν
 Ἀμ' ἔπος ἅμα δ' ἔργον ἀπεράσιστα
 Χωρὶς συλλογισμῶν καὶ διασκέψεων
 Νὰ βάλλω εἰς τοῦ ἔρωτος τὰ δίκτυα
 Τοῦ Ὑπουργοῦ τὴν κόρην τὴν ξανθοκρονον.
 Τὰς ὕψελας Σαιμπίρβου περὶ ἔρωτος
 Εἶχ' ἀναγνώσας θεωρίας κ' ἐν τῷ νῷ
 Κατεῖχον ἐτι τὰς περὶ ἀντίρωτος
 Τοῦ ψυχολόγου τούτου θεωρίας, αἱ
 Ὅριζουσι τὸ τῆς χροῖας ἀντίθετον.
 Ἐκείνη ξανθὴ ἦτο, ἐγὼ μελαψός,
 Ἡ μόνη δυσκολία δὲ ἦν ἔδλεπον
 Τὸ πῶς νὰ δώσω ἦτο εἰς αὐτὴν
 Τεκμήριον τοῦ ἔρωτός μου τοῦ θερμοῦ.
 Καὶ μεταξὺ ἐξαίρνης ἀποροῦντι μοι
 Ἐπλήθον τὰ κατὰ τὸν δούλον τὸν πιστόν
 Τοῦ Πατριάρχου Ἀβραάμ, κ' ἐσκήρτισα
 Σ τὸ εὐκαιρον αὐτοῦ τῆς μήμηρος εὐρημα
 Καὶ εἶπον ὅ,τι ἄρα γε κατέρωσας
 Ἐκεῖνος ὑπὲρ ἄλλου, ὑπὲρ ἐμαυτοῦ
 Νὰ πράξω ἐγὼ τοῦτο εἰ' ἀδύνατον
 Νερὸν ἄς τῇ ζητήσῃ καὶ κατάλυμα,
 Κ' ἐάν εὐμενὴς ᾖ καὶ ἡ ἀπόκρισις,
 Τὰ πράγματα εὐκαταῖα ἡμῖν ἔσονται,
 Καὶ δεῖγμα τοῦτο φανερόν ἀντίρωτος
 Βῆθ' οὖν πρὸς τὴν κρήνην ἐπλησίον
 Καὶ ἔκη πρὸς τὴν εὐκομιον νεάνισσα
 Πτερόεντα ἐφώνουν ταῦτα παρασιτάς·
 • Νερὸν ὀλίγον, σὰς παρακαλῶ, κυρὰ,
 Δὲν κάμνετε τὴν χάριν νὰ μοὶ δώσητε;
 Κ' ἐκείνη ἱλαρὸν τι μειδιάσασα
 Ἀνελήσασα νὰ πῶ μοὶ προσέφερε·
 Ὁ πονηρὸς δὲ τότε πλείονα ἐγὼ